

Hồi Thứ Năm Mười Tám

CHẮC LẼ VỮNG LÝ MỀM DẠ SẮT

Thiết Nương Nương vẫn không ngớt vùng vẫy và kêu gào, chiếc áo ngủ nhăn nheo xốc xếch, trông nàng hết sức thảm hại, thật chẳng dám tin nành chính là một vị tiểu thư đài các đã xuất thân từ danh môn.

Thiết Độc Hành bỗng đứng phắt dậy, giận dữ quát:

– Tân Kiên, hãy vả mồm ả tiện tỳ ấy cho ta!

Tân Kiên giật mình kinh hãi. Y có ngoại hiệu là “Tiểu Vô Thường”, nổi tiếng tàn độc lúc đối phó với kẻ địch, song đó chỉ giới hạn đối với người ngoài. Còn như bảo y chỉnh trị người nhà, nhất là lại vả miệng ái nữ của đại chưởng môn, thật khiến y tiến thoái lưỡng nan, vô cùng khó xử.

Thiết Độc Hành ánh mắt sắc lạnh nhìn trừng trừng Tân Kiên đang đứng lưỡng lự, lạnh lùng nói:

– Tân Kiên, người còn khó khăn gì nữa?

Tân Kiên nuốt nước miếng đánh ực, đành chậm chạp đi tới.

Thiết Độc Hành quát to:

– Vả miệng cho ta!

Tân Kiên giật mình, cắn răng giơ tay lên, song ngay khi ấy Thiết Nương Nương bỗng ngưng khóc, chẳng chút sợ hãi ngược mặt lên, nhắm mắt lại, đưa má về phía bàn tay của Tân Kiên.

Tân Kiên đỏ bừng mặt mũi, trán ướt đẫm mồ hôi. Y trừng mắt cắn răng, song bàn tay giơ cao run rẩy, chẳng tài nào giáng xuống được.

Thiết Độc Hành lạnh lùng quát:

– Đánh!

Tân Kiên bỗng quay sang Thiết Độc Hành, co chân quỳ sụp xuống, dập đầu lạy và đau khổ nói:

– Đệ tử... không thể nào đánh được. Đại chưởng môn, đệ tử...

Thiết Độc Hành giận dữ hét vang, tung chân đá Tân Kiên lộn nhào, khoát tay quát:

– Cút đi cho ta!

Tân Kiên lồm cồm bò dậy, cúi đầu khom mình, đi lùi từng bước ra ngoài đại sảnh.

Thiết Độc Hành nặng nề ngồi trở xuống ghế, một hồi mới cất giọng danh lạnh gọi:

– Thượng Nguyên Khôn!

“Xích Đồng Thủ” Thượng Nguyên Khôn tự nãy giờ đã nơm nớp lo âu, vừa nghe tiếng Thiết Độc Hành gọi, y liền như kẻ mất hồn, tiến tới hai bước, khom mình nói:

– Đệ tử có đây!

Thiết Độc Hành danh giọng:

– Thiết Nương Nương đã bất tuân khuê lệnh, tự ý bỏ nhà trốn đi, đó là một tội. Nghịch mệnh nghiêm đường, bất chấp luân thường đạo lý, đó là một tội. Đánh cắp bảo vật, điểm nhục gia phong, thêm một tội. Không biết liêm sỉ, bướng bỉnh chống chế cũng là một tội. Liên lụy đồng môn, khơi dậy can qua, thêm một tội nữa. Tất cả gộp chung năm tội, Thượng Nguyên Khôn, ả đã không còn dung thứ được nữa... Giết...

Tiếng “Giết” cực kỳ rần rỏi và kiên quyết lập tức khiến người hiện diện thảy đều tái mặt. Thiết Nương Nương toàn thân run lẩy bẩy, mặt xám xịt u ám, hai mắt đờ đẫn nhìn phụ thân, nàng cơ hồ không dám tin là phụ thân lại thốt ra tiếng ấy một cách thẳng thừng như vậy. Mặc dù nàng đã tiên liệu là phụ thân sẽ xử tử nàng, nhưng không ngờ lại trong lúc này và nhanh chóng như vậy.

Khang Ngọc Đức cũng chao người đi một cái thật mạnh, mặt y nhăn nhúm, đau khổ đến lạc giọng nói:

– Thiết Độc Hành... lão thật là tàn nhẫn... Thiết Nương Nương đã làm gì đắc tội lão mà lão lại đối xử với nàng tàn bạo như vậy chứ? Thiết Độc Hành, hổ dữ không ăn thịt con, lão còn hung ác hơn cả loài hổ báo...

“Thành Chí” Trịnh Quần vung tay, lại tặng cho y hai cái tát tai, gằn giọng nói:

– Khang Ngọc Đức, người mà còn dám buông lời xúc xược thì lão tử sẽ lột da người trước.

Khang Ngọc Đức bỗng cười như điên dại, miệng sừng húp, gào to:

– Người... người chẳng qua là một tên chó săn trong Vô Song Phái mà thôi. Khang Ngọc Đức này dù binh bại thọ nhục, thân bị đọa đày nhưng Khang mỡ tự thấy cũng còn có khí phách hơn người, không bao giờ xiểm nịnh ai cả...

Trịnh Quần tức giận đến đỏ gay mặt, quắc mắt nhìn Khang Ngọc Đức, nghiêng răng nói:

– Tên súc sanh, câm miệng ngay!

Nắm chặt cánh tay toan giơ lên của Trịnh Quần, Giang Thù Tâm lạnh lùng nói:

– Khang Ngọc Đức, bọn ta dù vô tích sự đến mấy nhưng cũng biết cái đạo lý

tôn lễ trọng hiền, thứ tự trên dưới, phân biệt già trẻ; không như người thân khoác da người mà vong ân phụ nghĩa, lấy oán báo đức. Đại chưởng môn đã ra tay cứu cái mạng chó của người đang khi hấp hối, mang người về chăm sóc tử tế, nào ngờ người chẳng những không biết mang ơn lại còn xúi giục đại tiểu thư đánh cắp Tử Ngọc Châu bỏ trốn theo người. Đó còn chưa kể vì lòng ham muốn và vọng tưởng cá nhân, người liên tiếp khơi động can qua để khiến máu chảy thành sông, thầy chất thành núi. Khang Ngọc Đức, đó chính là cái gọi là khí phách của người ư? Thẳng thắn mà nói, đó gọi là đê hèn, gọi là vô sỉ, gọi là bỉ ổi, cái thứ mặt người lòng thú như người, ngay cả con chó trong Vô Song Phái cũng còn hơn người.

Giang Thù Tâm tuy tuổi còn trẻ song lời lẽ sắc bén, nghĩa chính từ nghiêm, không chút đơm đặt vu khống. Khang Ngọc Đức bị mắng đến mặt mày tái mét, mồ hôi đầm đìa, hổ thẹn chẳng thốt nên lời.

Tây Môn Triều Ngọ lập tức vỗ tay như sấm, lớn tiếng nói:

– Hay lắm! Giang lão đệ nói nghe khoái lắm. Mẹ kiếp, tên khốn kiếp họ Giang chết đến nơi rồi mà còn dám giở giọng huênh hoang khoác lác, rõ là chán sống.

Thiết Độc Hành lại chậm chậm đưa mắt nhìn Thượng Nguyên Khôn khiến y bất giác lạnh cả người, làm sao y có thể đành tâm hạ sát ái nữ của đại chưởng môn kia chứ?

Thiết Độc Hành thấy Thượng Nguyên Khôn đứng thừ ra bất động liền phùng phùng lửa giận, gằn giọng quát:

– Thượng Nguyên Khôn, người còn chờ gì nữa hả?

Thượng Nguyên Khôn sắc mặt thoát xanh thoát trắng, bối rối đến hai tay không biết để vào đâu cho phải, cúi gằm mặt không dám nhìn Thiết Độc Hành.

Khang Ngọc Đức lại thống thiết gào lên:

– Thiết Độc Hành, van ông đừng giết Nương Nương, mọi tội lỗi đều là do Khang mỡ này gây ra cả. Hãy để một mình Khang mỡ gánh chịu, muốn giết thì hãy giết Khang mỡ đi.

Thiết Độc Hành giận dữ quát:

– Người... Khang Ngọc Đức, dĩ nhiên người cũng không thoát đâu...! Thượng Nguyên Khôn, động thủ!

Thiết Nương Nương toàn thân lạnh ngắt tê dại, bỗng quỳ sụp xuống đất, thoáng ngược mặt lên, nước mắt ràn rụa, giọng xót xa nhưng bình thản nói:

– Thưa cha... cha đừng ép buộc nữ nhi đến vậy... rồi nữ nhi sẽ chết, lần này nữ nhi không trái lời lão nhân gia nữa đâu..

Thiết Độc Hành hừ mạnh một tiếng, ngoảnh mặt đi, bậm bụng lạnh lùng nói:

– Thượng... Nguyên... Khôn...

Thượng Nguyên Khôn rùng mình, hết nhìn Thiết Độc Hành lại nhìn Thiết Nương Nương. Thật từ khi cha sanh mẹ đẻ đến giờ, đây là một việc nan giải nhất mà y đã gặp. Vu Kiệt cười, thấp giọng nói:

– Đại sư huynh, theo đệ.

Thiết Độc Hành quát:

– Im ngay!

Vu Kiệt đành ngượng ngùng ngồi xuống, hai tay xoa vào nhau, không dám nói thêm gì nữa.

Uất Trì Hàn Ba lưỡng lự một hồi, đoạn cũng đánh liều nói:

– Chưởng môn sư huynh. Thiết Nương Nương hãy còn khờ dại, theo đệ...

Thiết Độc Hành quắc mắt nhìn Uất Trì Hàn Ba, gằn giọng:

– Người cũng ngậm miệng cho ta!

Uất Trì Hàn Ba ngớ người, nuốt một ngụm nước miếng lấy can đảm, lại nói:

– Chưởng môn sư huynh, việc này...

Thiết Độc Hành vụt đứng lên, hai mắt rực hào quang, giọng răn lạnh nói:

– Nếu ai còn xin tội cho ả tiện tỳ này nữa, bổn tọa sẽ xử theo điều thứ nhất nội quy của môn phái.

Trong mười hai điều nội quy của Vô Song Phái, điều thứ nhất là “*Kẻ nào khi sư diệt tổ, chống lại lệnh dụ chưởng môn, trước tiên trục xuất môn phái, sau đó chém ngang lưng xử tử*”.

Vu Kiệt và Uất Trì Hàn Ba tuy đều là nhân vật trọng yếu với chức phận đại tôn chủ, song cũng chẳng dám chống lại phái quy, hai người chỉ còn biết thờ thần đứng nhìn nhau, chẳng còn cách nào hơn.

Thiết Độc Hành chậm rãi nói:

– Thượng Nguyên Khôn, người thử tính xem ta đã hạ lệnh cho người bao nhiêu lần rồi?

Thượng Nguyên Khôn mặt mày nhăn nhó van vãn:

– Bẩm đại chưởng môn, đệ tử có gan bằng trời cũng không dám trái lệnh lão nhân gia... Nhưng... việc này... đệ tử thật... thật chẳng thể nào xuống tay được... xin lão nhân gia hãy rộng lòng lượng thứ cho...

“Bốp”! Thiết Độc Hành trở tay giáng cho Thượng Nguyên Khôn một cái tát tai, khiến y ngã ngửa ra đất.

Thượng Nguyên Khôn miệng đầy máu tươi, lộn người quỳ dưới đất, máu tươi trên môi cũng không dám lau, quỳ thẳng đuột và mặt mày vàng ệch.

Thiết Độc Hành buông tiếng cười lạnh lùng, gật gật đầu nói:

– Được rồi, hôm nay người nào cũng muốn chống lại lệnh dụ của bốn tọa, hãy tạm gác lại đã, khi nào trở về Đại thảo nguyên, bốn tọa sẽ từ từ tính toán với các người.

Hạng Chân vịn ghế chậm chậm đứng lên, người lão đảo bởi quá suy nhược, mỉm cười nói:

– Tại hạ không bị ràng buộc bởi nội quy Vô Song Phái, lẽ ra cũng không muốn xen vào, nhưng việc này...

Thiết Độc Hành vội nói:

– Hạng lão đệ hãy ngồi xuống đi, có gì cứ thư thả mà nói!

Hạng Chân lắc đầu, chậm rãi nói:

– Việc này liên quan đến tính mạng, tương lai và hạnh phúc của lệnh ái, nên tại hạ xin mạn phép muốn ngỏ vài lời...

Thiết Độc Hành thoáng trầm ngâm, đoạn nhẹ gật đầu nói:

– Hạng lão đệ nói đi!

Hạng Chân chậm rãi nói tiếp:

– Lệnh ái tuổi hãy còn non nớt, từ khi chào đời chỉ sống trong hoàn cảnh đơn thuần, đâu hiểu được những gian trá điêu ngoa trên cõi đời, đâu phân biệt được đâu là thiện đâu là ác. Lệnh ái có hoài bão, có ước mơ, mong muốn được tiếp xúc với thế giới bao la bên ngoài. Thế là Khang Ngọc Đức đã xộc vào, tương mạo của y không tệ, và có lẽ miệng lưỡi của y cũng hết sức khéo léo. Trong thời gian ở lại Đại thảo nguyên, y có rất nhiều cơ hội tiếp xúc với lệnh ái, lẽ dĩ nhiên y có thể dùng lời ngon tiếng ngọt quyến rũ và đầu độc lệnh ái... Ngày lại ngày qua, lệnh ái đã sa vào cạm bẫy lúc nào không hay, và từ đó hành vi thay đổi dần...

Hạng Chân nhắm mắt, đoạn nói tiếp:

– Đại chưởng môn hẳn hiểu rất rõ, khi tư tưởng của người nào còn là một mảnh giấy trắng, tô lên màu gì thì sẽ thành màu đó, còn như đã có màu rồi muốn thay đổi thật là khó khăn. Trường hợp của lệnh ái chính là như vậy, Khang Ngọc Đức đã lợi dụng thời gian dài tiếp xúc, tô lên tư tưởng trong trắng của lệnh ái những màu sắc tà ác, thấp hèn và bỉ ổi cũng như đại chưởng môn đã nói...

Mọi người đều ngưng thần lắng nghe những lời phân tích hợp lý và rành mạch của Hạng Chân, không một ai lên tiếng...

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói tiếp:

– Nếu tính bẩm sinh của một người đã là xấu xa tàn ác thì không đáng được tha thứ, còn như bị ảnh hưởng mà thay đổi bản tính thì có thể lượng thứ, bởi tính tà ác bẩm sinh không thể nào sửa đổi, còn bị ảnh hưởng thay đổi thì vẫn có thể uốn nắn được. Lệnh ái chính là thuộc trường hợp thứ hai, đại chưởng môn là cha, hẳn hiểu rất rõ bản tánh của lệnh ái lúc còn bé.

Hạng Chân ánh mắt sáng ngời quét nhìn từng người trong đại sảnh, đoạn lại nói tiếp:

– Do đó, lệnh ái chẳng qua chỉ là nhất thời bị mê hoặc chứ không phải vốn xấu xa. Chúng ta chẳng thể vì những lỗi lầm đã phạm phải trước mắt của lệnh ái mà chối bỏ nguyên nhân đã gây nên lỗi lầm ấy mà chúng ta cần phải hiểu thật cặn kẽ nguyên nhân đã khiến lệnh ái đổi khác, rồi sau đó mới có thể kết luận.

Thiết Độc Hành cúi thấp đầu, lẳng lặng suy tư, hồi lâu vẫn không nói gì...

Tây Môn Triều Ngọ hết sức bội phục Hạng Chân, bèn đứng lên nói:

– Đại chưởng môn, lời lẽ của Hạng huynh hết sức chí lý và công bằng, không hề bên vực bên nào cả, xin đại chưởng môn hãy nghĩ lại...

Thiết Độc Hành cười chua chát:

– Tây Môn đương gia, nhưng Thiết mỗ chẳng thể buông tha cho ả tiện tỳ này được, nếu như vậy thì Thiết mỗ thật vô cùng có lỗi với những môn nhân đã tử nạn.

Hạng Chân mỉm cười:

– Theo tại hạ nghĩ, những môn nhân thuộc hạ đã tử nạn của đại chưởng môn cũng không muốn diễn ra tấn bi kịch này đâu!

Thiết Độc Hành thở dài:

– Ôi... Thiết mỗ biết xử lý thế nào đây?

Hạng Chân bỗng tươi mặt nói:

– Đại chưởng môn, tại hạ hãy còn vài lời muốn bẩm cáo...

Thiết Độc Hành vội nói:

– Không dám, Hạng lão đệ xin cứ tỏ bày.

Hạng Chân chậm rãi nói:

– Phen này quý phái tiến quân vào Trung Nguyên ném trái bao gian nguy, đổ ra bao xương máu, mục đích chỉ là vì thanh danh của Vô Song Phái, uy tín của Đại thảo nguyên, danh vọng của bản thân đại chưởng môn cùng chấn chỉnh cương thường, nêu cao nhân luân và giữ gìn lễ giáo phải không?

Thiết Độc Hành gật đầu:

– Đúng vậy!

Hạng Chân cao giọng nói tiếp:

– Sau bao cuộc chiến gian truân và đẫm máu, Vô Song Phái giờ đã đạt được những gì mong muốn, diệt trừ Như Ý Phủ và đánh tan các bang phái hắc đạo đã nổi giáo cho giặc, như vậy là đã chấn chỉnh được thanh danh và uy tín, diệt sạch bọn đầu sỏ Hắc Thủ Đảng và Xích Xam Đội, vậy là đã nêu cao danh vọng. Giờ đây kẻ chủ hung đã dấy động can qua là Khang Ngọc Đức đã bị bắt, Thiết Nương

Nương đã trở về, vậy chẳng đã chứng tỏ cương thường nhân luân không thể phá rối đó ư? Giờ đây hôn sự của hai người đã được chứng thực vô hiệu. Nói cách khác, hành vi vô phép tự ý kết hôn đã bị trừng phạt, như vậy kể là lễ giáo đã được giữ gìn rồi.

Hạng Chân mỉm cười, lại nói tiếp:

– Giờ đây những gì chúng ta muốn thực hiện đều đã đạt thành. Đại chưởng môn, theo ý tại hạ không cần phải dùng phương pháp tàn bạo máu tanh để giải quyết vấn đề mà nên cảm hóa bằng lòng nhân đức vị tha, nhưng vậy hẳn sẽ hiệu quả hơn là giết chóc. Đại chưởng môn, xin hãy rước lệnh ái trở về, không nên sát hại một người con gái bởi khờ dại đã lầm đường lạc lối, cảm hóa một con người mới thật sự có ý nghĩa hơn là hủy diệt một con người.

Hạng Chân vừa dứt lời, Vu Kiệt đã từ từ quỳ xuống, tiếp theo đến Uất Trì Hàn Ba, rồi thì mọi người hiện diện đều lần lượt quỳ xuống...

Ngay khi ấy, bỗng một đám người tiến vào như gió cuốn, thì ra là đại tôn chủ Phi Tự Môn Trường Tôn Kỳ, tổng đàn đại hộ chủ Hà Hương Nguyệt, cùng với Vệ Tứ Môn đại tôn chủ Kim Dực đã lâu không gặp, “Thanh Diệp Tử” La Sài, “Hồng Hồ Tử” Lệ Bằng, “Lưỡng Cá Bán” Nguyễn Hoàn và Lỗ Phong.

Những người này vừa vào đến đại sảnh đã trông thấy rõ cảnh tượng trước mắt, chẳng kịp nói gì cũng quỳ cả xuống đất.

Thiết Độc Hành ngậy ngấn nhìn các môn nhân đang quỳ trước mặt, khản giọng nói:

– Các vị làm gì thế này?

Vu Kiệt đánh bạo nói:

– Dám xin chưởng môn đại sư huynh thu hồi lệnh dụ, tha chết cho Thiết Nương Nương...

Thiết Độc Hành vừa định lên tiếng thì Hạng Chân đã tiếp lời:

– Đại chưởng môn, nếu lão nhân gia còn chưa chấp thuận, Hoàng Long và Tây Môn đương gia cũng phải quỳ xuống cầu xin...

Thiết Độc Hành lặng người, buông tiếng thở dài nói:

– Thôi được rồi, hãy đứng lên hết đi!

Mọi người lập tức lộ vẻ mừng rỡ, đồng thanh nói:

– Xin tạ ơn đại chưởng môn!

Sau khi mọi người đứng lên, Thiết Độc Hành lạnh lùng nhìn Thiết Nương Nương vẫn còn quỳ dưới đất, gằn giọng nói:

– Tiện tỳ, người biết lỗi chưa hả?

Thiết Nương Nương mặt đầy nước mắt, lúc này lòng nàng ngập tràn đầy cảm

kích và hổ thẹn. Nàng biết phụ thân không phải hăm dọa nàng, ông nói được là làm được. Nếu không nhờ Hạng Chân thành khẩn khuyên giải và các môn nhân quỳ xin thì tính mạng của nàng e đã kết thúc rồi.

Thiết Nương Nương lòng ghen ngào nói:

– Nữ nhi... đã biết lỗi rồi!

– Hừ, còn không mau lạy tạ các vị thúc bá sư huynh hả?

Thiết Nương Nương liền mọp người lạy và nói:

– Nương Nương xin bái tạ các vị thúc bá sư huynh đã cầu xin tha mạng giùm cho...

Trong đại sảnh ngoài các vị tôn chủ ra, tất cả đệ tử Vô Song Phái khác thấy đều tránh sang bên, không dám nhận trọng lễ của Thiết Nương.

Hạng Chân đứng yên đón nhận, mỉm cười nói:

– Hạng mỗ đã tổn biết bao tâm huyết, rất đáng đón nhận một lạy này, xin Thiết cô nương hãy đứng lên!

Vu Kiệt liền đi đến nhẹ nhàng đỡ Thiết Nương Nương lên và đứng sang bên.

Thiết Độc Hành lúc này đang lạnh lùng nhìn vào Khang Ngọc Đức, Thiết Nương Nương thấy vậy bất giác lạnh cả người, song nàng chưa kịp tỏ thái độ gì thì Thiết Độc Hành đã khoát tay nói:

– Hãy mang Khang Ngọc Đức ra ngoài chém cho ta!

Phen này thì Xích Đởm Tứ Kiệt, Giang Thù Tâm và Trịnh Quần chẳng còn ngần ngại nữa, lập tức buông tiếng dạ vang, hùng hổ nắm lấy Khang Ngọc Đức kéo đi xềnh xệch.

Thiết Nương Nương lao tới, bi thiết gào lên:

– Đứng... đứng... Ngọc Đức...

Khang Ngọc Đức cũng vùng vẫy dữ dội, gương mặt bê bết máu của y ngập đầy đau xót, tuyệt vọng và quỵến luyến, giọng khản đặc gào to:

– Nương Nương... hãy mặc ta... đừng nhớ đến ta nữa... Nương Nương, được nhìn thấy nàng vẫn còn sống khỏe mạnh là ta đủ mãn nguyện rồi...

Giang Thù Tâm tóm lấy cổ áo Khang Ngọc Đức kéo mạnh ra sau, Thiết Nương Nương cũng bị Vu Kiệt ôm ngang lưng, nàng thống thiết gào to:

– Hãy buông tha cho Ngọc Đức... van các người... hãy tha cho Ngọc Đức...

Khang Ngọc Đức bị kéo lê đi, nước mắt ràn rụa lớn tiếng nói:

– Nương Nương... ta yêu nàng... chưa bao giờ lừa dối nàng... đến chết vẫn yêu nàng... Nương Nương... xin vĩnh biệt... ở chốn tuổi vàng ta luôn tưởng nhớ đến nàng... sẽ luôn luôn phò hộ cho nàng... vĩnh biệt Nương Nương...

Bồng, Hạng Chân với giọng lạnh nhạt song oai nghiêm nói:

– Hãy khoan!

Hai tiếng “Hãy khoan” tuy ngắn ngủi song có sức mạnh như tảng đá ngàn cân, cả đại sảnh lập tức im phăng phắc, không một người lên tiếng, tất cả đều hướng ánh mắt kinh ngạc nhìn vào Hạng Chân, lòng hết sức hồi hộp.

Thiết Độc Hành cũng rất lấy làm lạ đưa mắt nhìn Hạng Chân nói:

– Hạng lão đệ...

Hạng Chân đưa mắt nhìn Khang Ngọc Đức và sáu cao thủ Vô Song Phái đã ra đến cửa đại sảnh, quay người lại nói:

– Đại chưởng môn, Khang Ngọc Đức là một người xấu xa gian ác phải không?

Thiết Độc Hành biết câu hỏi của Hạng Chân có ngụ ý, nén lòng gật đầu nói:

– Đúng vậy!

Hạng Chân hàm súc nói tiếp:

– Nhưng y lại thật lòng hết dạ yêu lệnh ái!

Thiết Độc Hành ngớ người:

– Hạng lão đệ, con gái của Thiết mỗ tuy hư đốn nhưng quyết không lấy tên khốn kiếp Khang Ngọc Đức làm chồng.

Hạng Chân gật đầu:

– Vâng! Thế nhưng tục ngữ có câu “Một gái không thờ hai chồng”. Đại chưởng môn, lệnh ái có thể kết hôn với người đàn ông khác một lần nữa không?

Thiết Độc Hành ngớ người:

– Việc ấy thì...

Hạng Chân tiếp lời:

– Cuộc chiến tại Bi Thạch Sơn, Khang Ngọc Đức tuy thuộc một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đảng, là một nhân vật chủ yếu và cũng do y mà ra, nhưng tại hạ chưa từng thấy y ra mặt đối địch với Vô Song Phái, điều này Kim đại tôn chủ Vệ Tự Môn có thể xác nhận.

“Phi Dực” Kim Dực ngẫm nghĩ chốc lát, gật đầu nói:

– Không sai, quả đúng như lời Hạng lão đệ đã nói.

Hạng Chân nói tiếp:

– Sau đó chúng ta lại chiến đấu liên miên với các bang phái liên minh với Như Ý Phủ song Khang Ngọc Đức vẫn không hề tham dự trong hàng ngũ chống đối, điều này tất cả mọi người hiện diện tại đây đều biết rõ.

Trong đại sảnh không một người lên tiếng phản ứng, vậy có nghĩa là đã mặc

nhiên thừa nhận.

Hồi lâu, Thiết Độc Hành mới trầm giọng nói:

– Lúc ở Bảo Hồ Trang... Khang Ngọc Đức có ra tay đối địch với bốn phái.

Hạng Chân lắc đầu:

– Đành rằng vậy, nhưng Khang Ngọc Đức là một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đảng, đến giai đoạn cuối cùng mà còn chưa chịu đứng ra đối kháng thì thật quá thậm tệ, mặc dù y đã ra tay đối địch với quý phái trong cuộc chiến đấu sau cùng tại Bảo Hồ Trang, nhưng y có sát thương một người nào không?

Cả đại sảnh yên lặng, lát sau Hạng Chân lại nói tiếp:

– Để chứng minh một điều, từ đầu chí cuối Khang Ngọc Đức chưa từng sát hại một người nào của Vô Song Phái. Nói cách khác, y đã cố gắng tránh đối địch với quý phái.

Thiết Độc Hành hít sâu vào một hơi, trầm giọng:

– Hạng lão đệ có cao kiến gì, xin hãy nói thẳng ra đi.

Hạng Chân giọng rề rà:

– Tuy Khang Ngọc Đức tha thiết yêu lệnh ái và không hề đối địch với quý phái, song y vẫn phải chịu trách nhiệm về cuộc chiến tranh vừa qua và việc dụ dỗ lệnh ái bỏ trốn đi. Tuy nhiên, vì việc chung thân của lệnh ái và Khang Ngọc Đức đã có lòng nhân nhượng, theo tại hạ thì...

Thiết Độc Hành bực tức ngắt lời:

– Buông tha cho hắn hay sao?

Hạng Chân mỉm cười:

– Tội chết có thể khỏi nhưng tội sống khó dung tha.

Thiết Độc Hành thắc mắc:

– Tội sống làm thế nào không thể tha được? Xin Hạng lão đệ hãy nói ra đi.

o O o